

og det ærede Medlem selv har været med til at indstille til Regeringen, at Priserne, hvis de overhovedet skulde fastlægges, ikke blev sat for højt. Jeg begriber ikke, hvorledes det ærede Medlem, naar han staar overfor Regeringen og skal gøre Indstilling som Medlem af Brændselsnævnet, valgt af Rigsdagen, kan fastholde, at Priserne, som de var i Fjor, var høje nok, og derefter komme og fortælle Rigsdagen, efter at Priserne er blevet forhøjet meget betydeligt, at de ikke er for høje. Hvad er nu rigtigt, Hr. Westergaard? Er det Deres sidste Udtalelse, eller er det Deres tidligere Udtalelse, da De som Medlem af Brændselsnævnet faktisk var med til at indstille til Ministeriet, at Brændselspriserne kunde forblive, som de var, Maksimalprisen var tilstrækkelig høj? Hvis det ikke var Deres Opfattelse, var der jo ingen Mening i den Indstilling, der blev gjort til Ministeren.

Det ærede Medlem havde en Række Udtalelser fra Fabrikanten, som han støttede sig til nu; deres Udtalelser var nu for ham blevet Visdomsord, som det høje Ting kunde stole paa. Jeg tror ikke, at Rigsdagen skal forlade sig paa, hvad Producenterne i dette Tilfælde fortæller os; jeg ønsker at lade Kendsgerningerne tale for sig selv. Naar Vinteren kommer, skal det nok vise sig, at jeg faar Ret i min Paastand om, at en Mængde Familier, som er vant til at faa Brændsel fra Moserne, ikke kan faa det i Aar, ikke mindst fordi Produktionen vil gaa til Industrien, der har opkøbt Tørvene. Det ærede Medlem paaberaabte sig Fabrikanten og siger, at det er ikke Tilfældet; men det kan man ikke slaa sig til Taals med, især ikke, naar man ved, at Industrien har opkøbt Tørv i stor Udstrækning. Jeg ved, at den har indkøbt store Mængder.

Det ærede Medlem sagde saa, at hvis det alligevel skulde vise sig — det ærede Medlem er altsaa ikke sikker i sin Sag —, at en eller anden ikke kan faa tilstrækkeligt Brændsel til Vinter, skal de bare skælde ud paa Tørvearbejderne, der visse Steder har krævet højere Løn; han skal ikke gaa i Rette med Fabrikanten, som de ikke har kunnet komme overens med. Hr. Westergaard gjorde altsaa her Forsøg paa at ned sætte Tørvearbejderne i det almindelige Omdømme; det er altid lettest at springe over Gærdet, hvor det er lavest, og Hr. Westergaard gør ikke nogen Undtagelse i den Henseende. Hvor der er Mulighed for at smæde Arbejderne i det almindelige Omdømme, gør Hr. Westergaard det. Men det er der saa meget mindre Grund til at gøre, som det er sket Gang paa Gang, hvad Hr.

Westergaard ikke er uvidende om, at Fabrikanten i Brændselsnævnet, naar vi har forhandlet om Sagen, har erklæret, at Tørvearbejderne har gjort deres Skyldighed hele Tiden, ikke mindst under Krigen, at de har været flinke til at arbejde, at de, skønt det er et overordentlig besværligt Arbejde, har hængt i efter Evne, og at man i den Gren af Produktionen har haft mindre Vanskeligheder med Arbejderne til Trods for, at det dog er Sæsonarbejde, end i andre Produktionsgrene. Det forekommer mig derfor ganske utilbørligt her i Rigsdagen, selv om der kan findes et enkelt Eksempel paa, at nogle Arbejdere og en Arbejdsgiver ikke har kunnet blive enige, at fremføre dette som Bevis paa, at Tørvearbejderne ikke har gjort deres Skyldighed, og at, dersom man ikke kunde faa Tørv nok til Vinter, var det, fordi de ikke havde gjort deres Skyldighed.

Hr. Westergaard fremførte noget om, hvor stor Produktionen vilde blive i indværende Aar, og han paasted, at den vilde blive mindst 25—30 pCt. større end nogen Sine tidligere, det vil sige 25—30 pCt. større end Produktionen i 1917 og 1918. Det stemmer ikke med de Oplysninger, jeg har fra tilforladeligt Hold. Nu skal det vise sig, naar Opgørelsen kommer, hvem der faar Ret; vi lader det foreløbig staa ved sit Værd, indtil der foreligger autentiske Oplysninger om Forholdet, hvad vi vel ikke faar, før Tørvesæsonen er forbi. Men jeg vil sige til Hr. Westergaard, at der er een Grænse for Produktionen, som ikke med Nytte kan overskrides her i Danmark, det er den Grænse, der bestemmes af Muligheden for Transport af Tørven. Det kan ikke hjælpe os, at vi sætter Trøveproduktionen op til noget rent fantastisk, thi vi savner Midler til at transportere Tørven rundt omkring i Landet. Vi har ikke Banemateriel nok til at faa Tørv fra Jylland transporteret over til Sjælland. Forholdet har været undersøgt til Bunds mere end een Gang, men Statsbanerne magter ikke ud over et vist Omfang, og Privatbanerne endnu mindre, at transportere Tørvene fra Produktionsstedet til Forbrugerne. Vi har kun en vis Mængde Vogne her i Landet, og vi kan ikke forøge Tallet. Vort Banenet er af en saadan Beskaffenhed, at man kun i begrænset Omfang kan transportere Brændsel. Hovedparten af Brændselet bruges i Industricentrene i København og i de store Byer, hvor der ligger betydelige Virksomheder. Brændselet er tidligere ført søværts dertil fra Udlandet, og nogen nævneværdig Transport pr. Bane har der ikke været Tale